

Szondy-Adorján György

Végállomás

Az ember sajtó földjén végül járni
nehezebb, és vak képzelgés csupán,
ha mégis úgy hiszem, bármi közöm
lehet egy valós helyváltoztatáshoz,
s ha az állapotok árnyalataival
színeznék egy választható
helyet, más-más igézetbe feszülne

gerincünk, mert emlékeztek még arra
a tavaszra, mikor egy hosszú vonat
érkezett, amiről senki nem szállt
le, egyetlen ember sem, aki bár
ülő porunkat fölkarja,
csak felszállók álltak a peronon,
boldog-kesernyés arccal várakoztak,
és a vagonokra akasztott fémlapokra
sok kis hely meg egy világváros neveit

írták, „már elmentek mind a legjobbaink”,
mondtuk, képzeltük, kételkedve, remélve,
kinek ahonnan kiszakadt a búcsú,
integessetek hát
a sóvárgás talapzatáról,
a nyelv mellől, az otthonról és mégis.

SZONDY-ADORJÁN GYÖRGY (1971) költő, író, Csíkszeredán él. Utóbbi kötete: *Másik szememben a vessző* (versek, Kolozsvár, 2023, Erdélyi Híradó Kiadó).

Emlék

Kereng a sóvárgás, magasból magasabbra száll, majd egyre lennebb ereszkedve köröz végül a mélyben, elnehezült tagjaival ide-oda belopja magát, ahol gazdára talál, majd lomha suhogással száll föl ismét a semmi hontalanságába, a lábai elé néz Évike, úgy lesi a sarat, a visszaút kérgesedő nyomait keresi a sárban, szatyrát időnként másik kezébe átveszi, így szédeleg, annak súlyába csimpaszkodva egyensúlyoz az úton, a férfi a díványon alszik, a tévében „Az igazi csoda” ismétlését adják, és hasztalan próbálja lecsüngő kezét olykor a hasához emelni, mindegyre visszahull az, ahonnét indult, légzése szaggatott, arca terhelt, nem szabadna kilesnünk az álmát, a gyermek az udvaron szaladgál, ezzel-azzal eljátszadozik, kaviccsal, fadarabbal, cseréptörmelékkel, amit talál magának itt-ott, a fű ritkás csomói között, majd kimelegedve leül a padra, örül a szélnek, s az, mintha csak játszana ő is, csákót hajtogat neki a lombsuhogásból.

Évike hagymát szeletel, forró olajban enyhén megpirítja, krumplit vág hozzá, sózza, borsozza, majd felönti vízzel, később pár kolbászkarikát szel, csipetkét szaggat a lébe, kellemes illat száll, s ahogy terjeng körbe-körbe, a férfi lassan fölnyitja szemét, és sikerül végre kezét a hasán tartania, ha elkészül az étel, mondja, kiülünk a fűre, ahogy ezer, tízezer és százezer éve, majd lehajtja fejét, és visszadól, mintha csak álma szólt volna ki belőle, Évike egy kevés paradicsomot ad az ételhez, hogy elüsse a hagyma édességét,

de így már túlságosan savanyú az egész,
ezért most egy kis cukrot szór bele, aztán
fújja, kóstolgatja, érzi, túl édes, akkor
ismét paradicsomot kavar bele, megint
savanyú, ismét cukrozza, s fújja, kóstolgatja,
de ismét túl édes, míg aztán teljesen és
végérvényesen fölborul az ízek egyensúlya,
hol az édesség, hol a savanyúság uralja azt,
akkor ismét kiszól a férfi, ha elkészül az
étel, mondja, kiülünk a fűre, ahogy ezer,
tízezer és százezer éve, és Évike már nem
tudja, mit tegyen, csak nézi, kutatja mit
törhetne össze, mit vághatna földhöz, mi az,
amit kicsorbult kedvén most szétzúzhatna,
de nem talál olyasmit, nem esik kézügyre
semmi, csak arcát törheti a mosoly

csigavonalába, akkor egy
marék olajbogyót szór az ételbe, hogy
kesernyés ízük valahogy elfedje az édesség
meg a savanyúság aránytalanságát, csak
óvatosan, lassan, megfontoltan, mintha
kíváncsi lenne, hogy ez már bűn-e, vajon
vétek fia bűn-e, amit tesz, s hogy látja, nem
szakad rá az ég, nem nyílik meg a föld
alatta, még egy marékkal szór a sötét
bogyókból, majd még eggyel, kettővel,
hárommal, mintha gyönyörrel takarná,
a fájdalom mélyebb árkait takarná a kéjjel,
végül beleszórja az egészet, amit talál,
és még mindig mosolyog, nem szakad le
az ég, nem nyílik meg a föld, és miután
ezer, tízezer és százezer nyomot hagytak
az alkonyati égen, elhúznak a madarak,
elhúznak messze, magasan, alig láthatón,
most látom, most nem látom, még látom,
már nem látom, aztán csak emlékezem.